

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ

ΕΤΟΣ 30^ο
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 223

ΜΗΝΙΑΙΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ
ΤΗΣ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΛΕΣΧΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2018
ΣΤΑΥΡΙΤΕΣ 2018

Ταξιδεύοντας με παραδοσιακούς χορούς στ' Ανάπλι

Στις 4 και στις 5 Αυγούστου 2018 πραγματοποιήθηκε και φέτος στην προβλήτα του Φάρου στο λιμάνι Ναυπλίου το φεστιβάλ παραδοσιακών χορών από όλη την Ελλάδα που διοργανώνει για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά ο Δήμος Ναυπλιωτών.

Παραδοσιακά χορευτικά συγκροτήματα από όλη την Ελλάδα μας ταξίδεψαν με όχημα την παράδοση και με φόντο το γαλάζιο του Αργολικού κόλπου σε όλη την Ελλάδα.

Πιστοί στο ραντεβού μας ήμασταν εκεί για να ξεσηκώσουμε το 2ήμερο των εκδηλώσεων τους ντόπιους κατοίκους του Ναυπλίου αλλά και όλους όσους βρέθηκαν στην πόλη.

Χαίρε σκέπη του κόσμου...

"Εν τη γεννήσει την παρθενίαν εφόλαξας· εν τη κοιμήσει τον κόσμον ου κατέλειπες Θεοτόκε. Μετέστης προς την ζωήν, μήτηρ υπάρχουσα της ζωής· και ταις πρεσβείαις ταις σαις λυτρομένη εκ θανάτου τας ψυχάς ημών»

Μια μέρα λύπης που ποτέ άλλοτε δεν μας είχε γεμίσει με τόση χαρά. τρεις μέρες πριν την είχε επισκεφτεί άγγελος Κυρίου που της ανήγγειλε ότι θα πήγαινε κοντά στον αγαπημένο Της Υιό, κοντά στον Θεό. Ως εκ θαύματος την είδηση της επικείμενης κοιμήσεως την μαθαίνουν όλοι οι Μαθητές του Κυρίου και ας ήταν σκορπισμένοι στα πέρατα της γης. Με θαυματοργό τρόπο μαζεύονται όλοι στον κήπο της Γεσθημανής και συναντούν την Παναγία μας να ετοιμάζεται για την Κοίμησή Της.

«Απόστολοι εκ περάτων, συναθροισθέντες ενθάδε, Γεσθημανή τω χωρίω, κηδέσαστέ μου το σώμα, και συ Υιέ και Θεέ μου, παράλαβε μου το πνεύμα».

Ο ωραίος αγώνας συνεχίζεται

Το Σκοπιανό και η Συμφωνία των Πρεσπών δεν βρίσκονται ψηλά στην επικαιρότητα τις τελευταίες μέρες, ωστόσο στην Αλεξάνδρεια Ημαθίας, τη μοναδική ελληνική πόλη που φέρει το όνομα του Μ. Αλεξάνδρου, διοργανώθηκε συλλαλητήριο στις 30

Ιουλίου 2018, προκειμένου να ακουστεί για άλλη μια φορά το μήνυμα ότι η Μακεδονία είναι μια και ελληνική.

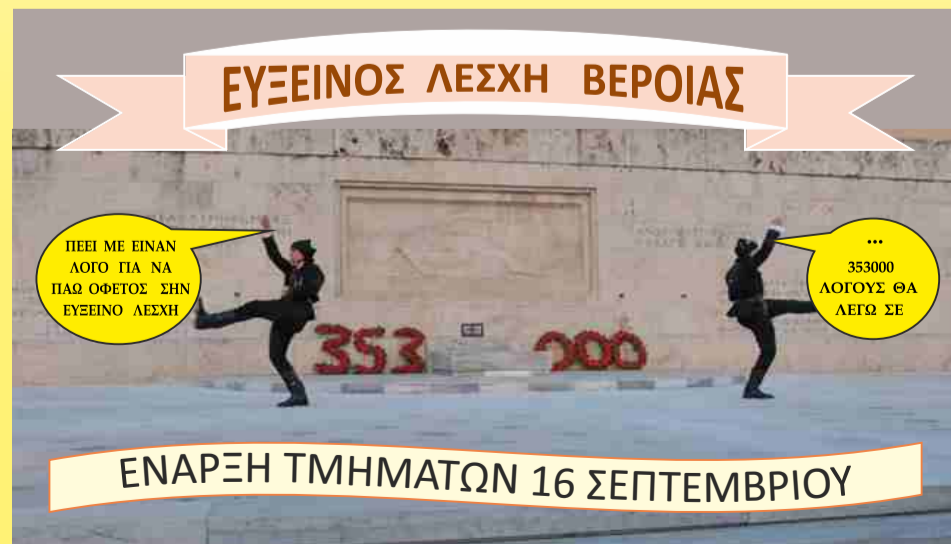
Κεντρικός ομιλητής ήταν ο σύμβουλος στρατηγικής και γεωπολιτικής [Νίκος Λυγερός](#), ενώ την εκδήλωση στήριξαν ο εμπορικός σύλλογος της πόλης, καθώς και πολιτιστικά και αθλητικά σωματεία με κύριο μήνυμα προς την ελληνική πολιτεία ότι ο όρος «Μακεδονία» δεν ανήκει στην πΓΔΜ αλλά στην Ελλάδα. Κάποτε θα το ακούσουν αλλά ας ελπίσουμε να μην είναι πολύ αργά.

Και ήρθε η μεγάλη ώρα και αφού οι μαθητές έχουν πάρει την Ευχή Της έρχεται υπέρλαμπρος ο Κύριος και Θεός Της, ο Υιός της Παρθένου Χριστός και παραλαμβάνει την Ψυχή της Παναχράντου Θεοτόκου. Η Παναγία μας μας υπόσχεται ότι μπορεί να φεύγει από αυτόν τον κόσμο αλλά θα είναι το σκαλοπάτι για να φτάνουν οι εκκλήσεις μας στον Υιό Της. Θα είναι αυτή που θα μεσολαβεί τα αιτήματά μας στον Χριστό και θα τον παρακαλεί και αυτή να τα ικανοποιήσει. Είναι Αυτή που θα σταθεί παρηγορία μας, βοήθεια μας, προστασία μας. Θα είναι πάντα κοντά μας να τρέχει μαζί με εμάς και να μας οδηγεί. Για αυτό παρόλο που η Παναγία μας κοιμήθηκε και κανονικά θα έπρεπε να λυπόμαστε επειδή όμως θα είναι ο άνθρωπός μας, το μέσο μας στον Κύριο και Θεό μας για αυτό χαιρόμαστε και η μέρα Κοίμησή Της είναι μέρα χαράς.

Έτσι και φέτος με την παρουσία πιστών από όλη την Ελλάδα, αλλά και από το εξωτερικό εορτάστηκε η 1606^η πανήγυρις στην ανιστορηθείσα Ιερά Μονή της Παναγίας Σουμελά, στην Καστανιά Ημαθίας, στο όρος Βέρμιο, όπου βρίσκεται η εικόνα της, μετά την ξεριζωμό της από τον αλησμόνητο Πόντο, από το όρος Μελά, της Ματσούκας, της Τραπεζούντας.

Στον περίβολο του ναού έγιναν επίσης τα αποκαλυπτήρια της προτομής του αιμνηστου, ποντιακής καταγωγής πολιτικού, Λεωνίδα Ιασωνίδη, για τη πλούσια δράση του υπέρ του ποντιακού στοιχείου και συνολικά του Ελληνισμού και για τη συνεισφορά του στη μεταφορά των ιερών κειμηλίων από την Παναγία Σουμελά του Πόντου στην Ελλάδα.

Χρόνια πολλά και ευλογημένα

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΤΗΣ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΛΕΣΧΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

www.elverias.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΤΗΣ
ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΛΕΣΧΗ ΒΕΡΟΙΑΣ
Λάμπ. Πορφύρα 1- Πανόραμα Βέροιας
Τηλ.: 2331072060 - Fax: 2331028356
Βέροια - Τ.Κ. 59132
Email: info@elverias.gr

Ιδρυτής
+ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΛΕΤΙΔΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ε.Λ.ΒΕΡΟΙΑΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΥΛΗΣ
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΠΟΥΡΤΙΔΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΟΥΜΠΟΥΛΙΔΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ
ΜΑΡΙΑ ΣΑΛΟΝΙΚΙΔΟΥ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΛΕΣΧΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΕΚΤΥΠΩΣΗ
ΚΑΡΑΜΑΝΛΙΔΗΣ Ν. & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΝΕΑ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑ
ΤΗΛ. 23310 90339 - 90234

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ
Λ. Πορφύρα 1
591 32 - ΒΕΡΟΙΑ ΗΜΑΘΙΑΣ
Κωδικός 100001

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

04-06-08-2018

Εκδρομή στη νότια Ελλάδα και συμμετοχή του Τμήματος Παραστάσεων στο 3^ο φεστιβάλ παραδοσιακών χορών που πραγματοποιήθηκε στο Ναύπλιο.

05-08-2018

Εκπροσώπηση στις εκδηλώσεις «3^η ροδακΟΙΝΟγνωσία στην Ημαθία» που διοργάνωσε ο Μορφωτικός Σύλλογος Κοπανού « Η ΜΙΕΖΑ».

08 & 10-08-2018

Εκπροσώπηση στις τριήμερες εκδηλώσεις του Πολιτιστικού Συλλόγου Πατρίδας «Ευστάθιος Χωραφάς».

11-08-2018

Εκπροσώπηση στις εκδηλώσεις του Συλλόγου Ποντίων Αλεξάνδρειας και Περιχώρων.

18-08-2018

Συμμετοχή του χορευτικού τμήματος της Ε.Λ.Β. στις εκδηλώσεις της Ευξείνου Λέσχης Επισκοπής Νάουσας.

26-08-2018

Συμμετοχή της Ευξείνου Λέσχης Βέροιας στο 3^ο φεστιβάλ παραδοσιακών χορών του Δήμου Βέροιας.

31-08-2018

Εκπροσώπηση στις εκδηλώσεις της Ευξείνου Λέσχης Χαριέσσας.

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΜΕΛΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΕΛΒΕΡΟΙΑΣ

**ΣΤΙΣ 20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2019 ΘΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΕΙ
Η ΕΚΛΟΓΟΑΠΟΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΩΝ
ΠΑΡΑΤΙΘΕΝΤΑΙ ΣΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 4
ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ
ΟΛΟ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΗΡΤΗΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΜΑΣ**

[Καταστατικό \[2006\]](#)

Του Πολιτιστικού Συλλόγου με την επωνυμία
«ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΛΕΣΧΗ ΒΕΡΟΙΑΣ»

Άρθρο 1ο ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ - ΚΩΔΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ

Ο Πολιτιστικός Σύλλογος με την επωνυμία «ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΛΕΣΧΗ ΒΕΡΟΙΑΣ», με έδρα τη Βέροια, διεύθυνση Λ. Πορφύρα 1, Πανόραμα, ιδρύθηκε το 1955 και αναγνωρίστηκε δικαστικά με την υπ' αριθμ. 471/1955 απόφαση του Πρωτοδικείου Βέροιας, που εγγράφηκε νόμιμα στα βιβλία Σωματείων του ιδίου Πρωτοδικείου με αυξ. Αριθμό 11/1955. Μεταγενέστερα, το καταστατικό τροποποιήθηκε με τις υπ' αριθμ. 305/1972, 430/1977 και 11/ΕΠ/1994 αποφάσεις του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Βέροιας, που εγγράφηκαν στα βιβλία Σωματείων του με α.α. 179/73 και 349/77, 205/1994 αντίστοιχα και τέλος με την υπ' αριθμόν 46/ΕΜ/2004 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βέροιας η οποία ενεγράφη στο βιβλίο Σωματείων του Πρωτοδικείου Βέροιας με αύξοντα αριθμό 9/16-03-2004.

Με το παρόν, το καταστατικό του τροποποιείται - κωδικοποιείται ως εξής:

Άρθρο 3ο ΜΕΛΗ

Μέλος του Σωματείου μπορεί να εγγραφεί κάθε ενήλικος (18 ετών) που συγκεντρώνει τις νόμιμες προϋποθέσεις και στον οποίο δεν συντρέχει κανένα κώλυμα από τα κάτωθι αναφερόμενα ή στο Νόμο, με αίτηση του προς το Διοικητικό Συμβούλιο συνοδευόμενη από πρόταση δύο (2) μελών. Τα μέλη της Λέσχης διακρίνονται σε τακτικά και επίτιμα.

Τακτικά μέλη:

Α) Ως τακτικά μέλη γίνονται δεκτά με τις ανωτέρω γενικές προϋποθέσεις όσοι κατοικούν ή διαμένουν στο Νομό Ημαθίας και έλκουν Ποντιακή καταγωγή τουλάχιστον από τον ένα γονέα τους ή απώτερο ανιόντα τους (παππού-γιαγιά). Για το σκοπό αυτό, σε περίπτωση αμφιβολίας, μπορεί να ζητηθεί από το Δ.Σ. κατάθεση υπεύθυνης δήλωσης του σχετικού Νόμου, από δύο (2) μάρτυρες -όχι του συγγενικού του περιβάλλοντος- με το ανωτέρω περιεχόμενο.

Με τους παραπάνω εξομοιώνονται και όσοι ή όσες συνδέονται μαζί τους με σχέση γάμου ή με συγγένεια πρώτου βαθμού (εξ αίματος ή εξ αγχιστείας). Οι παραπάνω εγγράφονται με απόφαση του Δ.Σ. που λαμβάνεται με απόλυτη πλειοψηφία.

Β) Επίσης ως τακτικά μέλη μπορούν να εγγραφούν και όσοι πληρούν τις ανωτέρω γενικές προϋποθέσεις, δεν πληρούν όμως τις προϋποθέσεις της ανωτέρω παραγράφου, κι εφόσον έχουν επιδείξει ενδιαφέρον και συμμετοχή στις δραστηριότητες της Λέσχης και επιθυμούν να συνδράμουν για την εξυπηρέτηση των σκοπών της και την επίτευξη των στόχων της. Οι ανωτέρω εγγράφονται με απόφαση του Δ.Σ. με θετική ψήφο έξι 6/9 των μελών του. Ο αριθμός των μελών αυτής της παραγράφου δεν μπορεί να υπερβαίνει τα 2/5 του συνόλου των τακτικών μελών.

Γ) Επίτιμα μέλη ανακηρύσσονται πρόσωπα που πρόσφεραν εξαιρετικές υπηρεσίες στη Λέσχη, με απόφαση της Γ.Σ., κατόπιν προτάσεως του Δ.Σ. ή 10 τουλάχιστον μελών της Λέσχης, με αιτιολογημένη έκθεση η οποία κατατίθεται στο Δ.Σ., και σε περίπτωση αδράνειας του τελευταίου

κατευθείαν στην Γ.Σ. ως εκτός ημερησίας διάταξης θέμα. Τα επίτιμα μέλη έχουν δικαίωμα λόγου και ψήφου στη Γ.Σ., όχι όμως και το δικαίωμα του «εκλέγειν και εκλέγεσθαι».

Το Δ.Σ. έχει την υποχρέωση να εγκρίνει την αίτηση εντός τριάντα (30) ημερών από την υποβολής της ή να εκδώσει αιτιολογημένη απόφαση για την απόρριψη της. Αν η προθεσμία παρέλθει άπρακτη τότε θεωρείται ότι η έγκριση έχει δοθεί. Κατά της απορριπτικής απόφασης ο ενδιαφερόμενος έχει το δικαίωμα να ασκήσει αγωγή σύμφωνα με τα προβλεπόμενα από το νόμο. Ο αριθμός των μελών είναι απεριόριστος. **Τα νέα μέλη μετά πάροδο τριών (3) μηνών από την εγγραφή τους αποκτούν το δικαίωμα να εκλέγουν και να εκλέγονται, καθώς και δικαίωμα ψήφου στις Γενικές Συνελεύσεις (Ητοι μέχρι 19/10/2018).** Σε περίπτωση επαναληπτικής συνεδρίασης της Γ.Σ., η τρίμηνη προθεσμία υπολογίζεται από την αρχική (αναβλητική) συνεδρίαση.

Η παράλειψη καταβολής της ετήσιας ή μηνιαίας συνδρομής του μέλους για τρεις (3) συνεχείς φορές (έτη ή μήνες αντιστοίχως), συνεπάγεται τη διαγραφή του, μετά όμως από προηγούμενη έγγραφη ειδοποίηση του, η οποία και αποστέλλεται στο μέλος και άπρακτη παρέλευση ενός (1) μηνός.

Μέλος που διαγράφηκε για οφειλές συνδρομών προς το σύλλογο, αναβιώνει την εγγραφή του με την καταβολή των οφειλών του. Επίσης, θεωρείται τακτοποιημένο οικονομικά, εάν έχει καταβάλλει τις οφειλές των δύο τελευταίων ετών.

Η ετήσια συνδρομή (περιλαμβάνεται και το δικαίωμα εγγραφής) ορίζεται στο ποσό των δέκα πέντε (15) ευρώ, και μπορεί να αναπροσαρμόζεται με απόφαση της γενικής συνέλευσης, οπότε και θα ισχύει για το επόμενο οικονομικό έτος.

Άρθρο 4ο ΚΩΛΥΜΑΤΑ ΜΕΛΩΝ

1. Δεν μπορεί να εγγραφεί μέλος της Λέσχης:

α) Όποιος δεν έχει συμπληρώσει το δέκατο όγδοο (18) έτος της ηλικίας του, β) όποιος έχει καταδικασθεί με αμετάκλητη Δικαστική απόφαση για χρήση ή διάθεση ουσιών ή μεθόδων φαρμακοδιέγερσης, ανθρωποκτονία από πρόθεση, κατασκοπεία, ληστεία, κλοπή, υπεξαίρεση, δόλια χρεοκοπία, λαθρεμπορία, φοροδιαφυγή, δωροδοκία, δωροληψία, παραχάραξη, πλαστογραφία, απιστία, απάτη, εκβίαση, συκοφαντική δυσφήμιση, έγκλημα κατά της γενετήσιας ελευθερίας και οικονομικής εκμετάλλευσης της γενετήσιας ζωής, παράβαση του νόμου περί ναρκωτικών και περί μεσαζόντων και όποιος έχει παραπεμφθεί με αμετάκλητο βούλευμα για πράξεις που διώκονται σε βαθμό κακουργήματος.

γ) Όποιος έχει στερηθεί με αμετάκλητη δικαστική απόφαση τα πολιτικά του δικαιώματα και για όσο χρόνο διαρκεί η στέρηση.

δ) Στις περιπτώσεις που σαφώς προβλέπονται από το Νόμο (π.χ. κήρυξη σε δικαστική συμπαράσταση).

2. Πρόσωπο στο οποίο συντρέχει οποιοδήποτε από τα πιο πάνω κώλυμα χάνει αυτοδικαίως την ιδιότητα του. Σε αυτή την περίπτωση η διαπιστωτική πράξη της έκπτωσης εκδίδεται από το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου, μέσα σε προθεσμία δεκαπέντε (15) ημερών αφότου έλαβε γνώση, και σε περίπτωση που παρέλθει άπρακτη η ανωτέρω προθεσμία, θεωρείται ότι εκδόθηκε από την επομένη ημέρα γένεσης του κωλύματος, με απόφαση της Γ.Σ.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

16-09-2018

Έναρξη των τμημάτων χειμερινής περιόδου 2018-2019.

27-09 έως 01-10-2018

Συμμετοχή της Ευξείνου Λέσχης Βέροιας στο 2ο ΔΙΕΘΝΕΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ που διοργανώνει ο Δήμος Χερσονήσου Κρήτης.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Καλούμε τα μέλη και τους φίλους της Ευξείνου Λέσχης Βέροιας που διαθέτουν παλιά αντικείμενα - ενθύμια, κλπ που προέρχονται από τις αλησμόνητες ιδιαίτερες πατρίδες μας στον Πόντο και επιθυμούν να τα διαθέσουν στη Λέσχη προκειμένου να τα εκθέσουμε και να τα αναδείξουμε στη λαογραφική μας έκθεση

Τηλ. Επικοινωνίας:
6983503676 κ. Νίκος

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ Ε.Λ. ΒΕΡΟΙΑΣ

Λειτουργεί καθημερινά πλην
Παρασκευής και Σαββάτου
από τις 17:00 έως τις 21:00.

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

e-pontos.gr
pontostv.gr
verianet.gr
inveria.gr
alexandriamou.gr
24oresimathia.gr
pliforiodotis.gr
laikouyra.gr
faretra.info
veriamou.blogspot.com
βεροιώτης.gr
alexandreia-gidas.gr
imathia-live.blogspot.com
blogspotanthemia.com
ammosimathia.blogspot.com
idisi-gr.blogspot.gr
arive.gr
efxinospontos.gr

Κωνσταντίνος Γ. Κωνσταντινίδης

Αγωνιστής και επικεφαλής της κίνησης για την ανεξαρτησία του Πόντου. Γεννήθηκε το 1856 στην Τραπεζούντα. Πατέρας του ήταν ο περίφημος καπετάν Γιώρ πασάς, ισόβιος δήμαρχος της Κερασούντας και η μητέρα του ήταν Τραπεζούντια από τη γνωστή οικογένεια του Χατζηκακούλογλου. Τα παιδικά του χρόνια τα πέρασε στη Κερασούντα. Έφηβος έφυγε από εκεί για την Αθήνα να συνεχίσει τις σπουδές του. Παρέμεινε στην πρωτεύουσα της Ελλάδας μέχρι το 1878. Στα 22 του χρόνια έφυγε για την Μασσαλία όπου ζούσε ο θείος του ο Διονύσιος Κωνσταντινίδης που ασχολούνταν με το εμπόριο. Κοντά του παρέμεινε επί 4 χρόνια. Το 1883 ίδρυσε δικό του εμπορικό οίκο και επιδόθηκε στο εμπόριο με εκπληκτική επιτυχία. Μέσα σε λίγα χρόνια κατάφερε να γίνει ο μεγαλύτερος εισαγωγέας φουντουκιών της Μασσαλίας και ολόκληρης της Δυτικής Ευρώπης, κάνοντας τα φουντούκια γνωστά σε όλα τα Ευρωπαϊκά εμπορικά λιμάνια. Παράλληλα έδωσε μεγάλη ώθηση στην εισαγωγή και εξαγωγή σε όλα τα είδη ξηρών καρπών.

Από το 1918 και έπειτα, ο Κωνσταντινίδης μπαίνει επικεφαλής της κίνησης για την ανεξαρτησία του Πόντου και προσφέρει σημαντικά ποσά άλλα και τον προσωπικό του μόχθο για τη διεξαγωγή του αγώνα, παρά την εξ αρχής αρνητική στάση του Ελ. Βενιζέλου. Τον Οκτώβριο του 1917 ήδη με την επανάσταση των Μπολσεβίκων στη Ρωσία και την αποχώρηση των Ρώσων από τον Πόντο, ο Κωνσταντίνος Κωνσταντινίδης έστειλε επιστολές (εγκύκλια γράμματα) από τη Μασσαλία παντού όπου ζούσαν Πόντιοι και τους ζητούσε να οργανωθούν και να αγωνιστούν για τον κοινό σκοπό. Ταυτόχρονα έκανε έκκληση στις μεγάλες δυνάμεις της Εγκάρδιας Συνεννόησης (Αντάντ) για τη δημιουργία ανεξάρτητου κράτους του Πόντου, με πολιτεύμα δημοκρατικό. Έστειλε και ταχυδρομικά δελτάρια με το χάρτη του Πόντου στην Ελληνική και Γαλλική γλώσσα. Έδωσε και συνεντεύξεις στην Παρισινή εφημερίδα "Ζουρνάλ ντ' Ελλέν" και δημοσίευσε χάρτη του Πόντου στα ελληνικά και στα γαλλικά.

Ως πρόεδρος του Α' Παμποντιακού Συνεδρίου που έγινε στη Μασσαλία στις 22 Ιανουαρίου 1918 έστειλε στον επίτροπο (υπουργό) Εξωτερικών της Σοβιετικής Ένωσης Λέοντα Τρότσκι το ακόλουθο τηλεγράφημα:

"Συνεδριον, συγκληθέν εν Μασσαλία, πολιτών καταγομένων εκ Πόντου, αποτελούμενων εξ αντιπρώσπων πολιτών διαμενόντων εις Ηνωμένας Πολιτείας, εις την Ελβετίαν, εις την Αγγλίαν, εις την Ελλάδα, Αίγυπτον και εις όλας τας χώρας της Ευρώπης και της Αμερικής σας παρακαλεί να συμφωνήσετε, αυτή η χώρα να αναλάβει τας τύχας της, ώστε μετά την αποχώρησιν των Ρωσικών στρατευμάτων να μην ξαναπέσει εις την Τουρκικήν κυριαρχίαν. Επιθυμία μας είναι να δημιουργήσωμεν ανεξάρτητον Δημοκρατίαν, απο τα Ρωσικά σύνορα έως πέρα στην Σινώπην, και παρακαλούμε να επεμβήτε δυναμικά εις αυτό το θέμα. Ελπίζοντες εις την αποτελεσματικήν σας υποστήριξιν, σας ευχαριστούμε εκ των προτέρων. Δια το συνεδριον, ο Πρόεδρος Κωνσταντίνος Γ. Κωνσταντινίδης".

Αυτή η κίνηση με την επιστολή δεν πολύ άρεσε στο Υπουργείο Εξωτερικών της Γαλλίας. Την ίδια χρονιά εξέδωσε στο Παρίσι την περίφημη "Πραγματεία Περί Πόντου, Λόγος εκφωνηθείς εις το εν Μασσαλία Παμποντιον Συνέδριον" με σκοπό την προώθηση της ιδέας για την δημιουργία μιας ανεξάρτητης Ποντιακής Δημοκρατίας. Ακολουθεί ένα δεύτερο συνέδριο στη Μασσαλία που εξουσιοδοτεί τον Κ. Κωνσταντινίδη να βρει λύση στο εθνικό πρόβλημα. Στις 17 Νοεμβρίου 1918 αποφάσισε να οργανώσει τους Πόντιους που ζούσαν στην περιφέρεια της Μαύρης Θάλασσας και στη Νότια Ρωσία. Στέλνει, επίσης, στις συμμαχικές κυβερνήσεις ένα υπόμνημα ζητώντας την ανεξαρτησία «της χώρας που περιλαμβάνονταν άλλοτε στην Αυτοκρατορία των Κομνηνών, εκτάσεως 170.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων περίπου, με ενάμισι εκατομμύριο χριστιανούς ορθοδόξους και 500.000 μουσουλμάνους ελληνικής γλώσσας». Κατά τα τέλη του Δεκεμβρίου του 1918, ο μητροπολίτης Αμάσειας, Γερμανός Καραβαγγέλης, που βρισκόταν τότε στην Κωνσταντινούπολη, έγραψε ένα γράμμα στον Γ. Κωνσταντινίδη, στη Μασσαλία, και του ζητούσε να παρακαλέσει τους επιφανείς Ποντίους του εξωτερικού να διαλαλήσουν ο' ολόκληρο τον κόσμο τα πρωτάκουστα στην ιστορία κακουργήματα των Τούρκων.

Το Φεβρουάριο του 1920 συνοδεύει τον Μητροπολίτη Χρυσάνθο που ξαναταξιδεύει στην Ευρώπη μαζί με τους ηγέτες του Ποντιακού κινήματος. Στη διάσκεψη της Ειρήνης, στο Λονδίνο, ο Χρυσάνθος υπέβαλε ένα υπόμνημα στις 10 Μαρτίου, με το οποίο ζητούσε τη δημιουργία ελληνικού κράτους στην περιοχή του Πόντου και ανέπτυξε εκτενώς την επιχειρηματολογία που υποστήριζε τα δίκαια των Ελλήνων της περιοχής. Οι ελπίδες όμως διαψεύστηκαν, τα αιτήματά τους απορρίφθηκαν και ο Πόντος στην ουσία παραχωρήθηκε στην ηττημένη Τουρκία. Τη χαριστική βολή στο αίτημα ανεξαρτησίας του Πόντου επέφερε η επικράτηση του Κεμάλ Ατατούρκ, ο οποίος δεν αναγνώρισε τη συνθηκή των Σεβρών, υπέγραψε συνθήκη φιλίας με τη Σοβιετική Ένωση και γρήγορα κέρδισε και την υποστήριξη της Δύσεως συνάπτοντας συμφωνίες οικονομικής συνεργασίας με τη Γαλλία και Ιταλία. Η ελπίδα για έναν ανεξάρτητο Πόντο είχε οριστικά χαθεί.

Αγία Ελένη εκ Σινώπης του Πόντου

Η Παρθενομάρτυς του Χριστού Αγία Ελένη ήταν κόρη της ευσεβούς οικογενείας Μπεκιάρη και έζησε τον ΙΗ' αιώνα στην αρχαιότερη πόλη του Πόντου, την ωραία Σινώπη. Οι γονείς της ανέθρεψαν αυτήν εν παιδεία και νοηθεία Κυρίου και εφύτευσαν μέσα στην καθαρή καρδιά της την θερμή αγάπη προς τον Ιησού Χριστό.

Στην ανατροφή της επέδρασε ιδιαίτερα ο θείος της, αδελφός του πατέρα της, ο οποίος δίδασκε τότε σε Ελληνικό κρυφό Σχολείο της Σινώπης. Ήταν ωραιότατη στο σώμα, η δε αγνότητά της προσέδιδε ιδιαίτερη χάρη στο πρόσωπό της, το οποίο έλαμπε από την Χάρη του Αγίου Πνεύματος.

Διακρινόταν για την υπακοή στους γονείς της και τον θερμό έρωτα της ψυχής της προς τον Νυμφίο Χριστό και Σωτήρα μας. Ήταν 15 ετών, όταν μία μέρα η μητέρα της την έστειλε να αγοράσει νήματα για το κέντημα από το κατάστημα του Κρυωνά

Στον δρόμο υπήρχε το σπίτι του Ουκούζογλου Πασά, Διοικητού της Σινώπης, ο οποίος είδε την Ελένη από το παράθυρο. Η ωραιότητά της προσείλκυσε την ακόλαστη ψυχή του και σκέφθηκε να την μολύνει. Ο Πασάς διέταξε και την έφεραν μπροστά του. Αφού έμαθε ποια ήταν, προσπάθησε δύο και τρεις φορές να την μιάνει, αλλά μία αόρατη δύναμη τον απομάκρυνε! Ένα αόρατο τείχος προστάτευε την κόρη. Ήταν το τείχος της προσευχής. Η Ελένη καθ' όλη την διάρκεια εκείνης της δοκιμασίας προσευχόταν νοερά, λέγοντας συνεχώς τον Εξάψαλμο. Ο Αγαρηνός δεν απελπίστηκε... Διέταξε τους στρατιώτες να την κρατήσουν στο σπίτι του. Ήλπιζε ότι αργότερα θα κατόρθωνε να πετύχει τον βδελυρό σκοπό του.

Κατά τη διάρκεια της κρατησέως της η αγνή κόρη κατόρθωσε, με την βοήθεια του Θεού, να διαφύγει την προσοχή των στρατιωτών και να επιστρέψει στους ανήσυχους γονείς της, στους οποίους και διηγήθηκε όσα συνέβησαν. Σε λίγο, ο Πασάς αντελήφθη την απόδρασή της, έγινε έξω φρενών και απειλούσε τους πάντες και τα πάντα! Κάλεσε τη Δημογεροντία της Σινώπης και ζήτησε να του φέρουν την Ελένη. Σε διαφορετική περίπτωση, θα επακολουθούσε γενική σφαγή των Ελλήνων της πόλεως. Η Δημογεροντία τότε συνήλθε σε σύσκεψη στο Ελληνικό Σχολείο της Σινώπης. Κάλεσαν τον πατέρα της Ελένης και του ζήτησαν να παραδώσει στον Πασά την κόρη του για το συμφέρον του συνόλου.

Ο πατέρας της αναλύθηκε σε λυγμούς, αλλά τελικά υποτάχθηκε, όπως ο Πατριάρχης Αβραάμ, και εδέχθη να θυσιασθεί η θυγατέρα του, προκειμένου να αποφευχθεί η γενική σφαγή. Μετέβη στο σπίτι του και αφού καταλλήλως ενίσχυσε την Ελένη, παρέλαβε αυτήν και πνίγοντας τον πατρικό του πόνο, την παρέδωσε στον Πασά, για να προσφέρει τον εαυτό της όχι βεβαίως στις ασελγείς ορέξεις του Αγαρηνού, αλλά ως θυμίαμα ευόδουσε στον Νυμφίο της Χριστό.

Ο βδελυρός Ουκούζογλου Πασάς εδέχθη με ανείπωτη χαρά την ωραιότατη Ελένη με την ελπίδα ότι θα κορέσει πλέον τις ασελγείς ορέξεις του. Έτσι, προσπάθησε πάλι πολλές φορές να μιάνει αυτήν, αλλά πάλι η ίδια εκπλήξη: ένα αόρατο τείχος γύρω από την κόρη εμπόδιζε τον Πασά, ενώ μία αόρατη δύναμη απωθούσε αυτόν. Η αγία κόρη προσευχόταν θερμά, έλεγε μυστικά τον Εξάψαλμο, τον οποίο γνώριζε από τον θείο της.

Την επομένη μέρα επεχείρησε πάλι ο Πασάς να επιτύχει τον βδελυρό σκοπό του, αλλά και πάλι αντιμετώπισε το ίδιο παράδοξο εμπόδιο. Εκνευρισμένος και οργισμένος, διέταξε να την κλείσουν στις φοβερές υγρές φυλακές της Σινώπης. Η καρδιά του κακοπροαίρετου Πασά σκληραίνει συνεχώς, τα μάτια του δεν έβλεπαν το ζωντανό θαύμα, η ακάθαρτη ψυχή του δεν συνηγόταν, αλλά αντιθέτως κυριευμένος από τη σατανική ενέργεια, ήθελε οποσδήποτε να μολύνει την αγία παρθένο. Έτσι, την άλλη μέρα μετέβη στην φυλακή αποφασισμένος να επιτύχει επί τέλους την ικανοποίηση του πάθους του.

Αλλά και πάλι το αόρατο τείχος!... Και πάλι η Θεία Χάρη τον απωθούσε!...

Υπερβολικά οργισμένος, ο Πασάς διατάσσει να βασανίσουν την Ελένη και να την θανατώσουν, πράγμα το οποίο και έγινε. Το ιερό Λείψανό της ετέθη μέσα σε ένα σάκο και ερρίφθη στην θάλασσα. Αντί όμως να βυθισθεί, το μαρτυρικό σκήνος επέπλεε, ενώ ουράνιο φως κατέβαινε επί αυτού. Οι Τούρκοι ετρομοκρατήθησαν και εκραύαζαν: «Η γκισούρσισα καίγεται!.. Η γκισούρσισα καίγεται!...».

Το σεπτό Λείψανο συνέχισε να επιπλέει, ώσπου έφθασε στην τοποθεσία Γάι, όπου λόγω του μεγάλου βάθους της θαλάσσης τα νερά είναι μαύρα. Εκεί πλέον βυθίστηκε...

Μετά από μερικές ημέρες, ένα ελληνικό πλοίο αγκυροβόλησε στην τοποθεσία Γάι. Το τρίτο βράδυ, ο φύλακας του πλοίου παρατήρησε ότι από τον πυθμένα της θαλάσσης εξερχόταν φως και νόμισε ότι εκεί υπήρχε μεγάλος θησαυρός από χρυσό. Αμέσως, ειδοποίησε τον πλοίαρχο για να ανελκύσουν με δύτες τον θησαυρό, τελικά όμως αντί χρυσού ανείλκυσαν τον σάκο με το τιμίο Λείψανο της Αγίας Παρθενομάρτυρος Ελένης. Στον πολύτιμο σάκο υπήρχε η σεπτή κεφαλή της Αγίας, αποκομμένη από το υπόλοιπο σώμα... Στην κορυφή είχε ένα καρφί... Επίσης, υπήρχε και μία άλλη τρύπα από καρφί. Ήταν προφανές, ότι οι Αγαρηνοί αφού βασάνισαν την Αγία, έμψηξαν δύο καρφιά στο κεφάλι της και την αποκεφάλισαν.

Δύο από τους Τούρκους δύτες γνώριζαν για το μαρτύριο και ότι έρριψαν την Αγία στην θάλασσα, αλλά φοβόνταν να ομλήσουν προηγουμένως. Ο πλοίαρχος τότε μετέφερε κρυφά την τιμία Κάρα της Αγίας Ελένης στον Ιερό Ναό της Παναγίας στην Σινώπη, το δε σεπτό Σκήνωμά της επιβίβασε σε άλλο πλοίο, το οποίο έφευγε με Έλληνες για την Ρωσία.

Στο σημείο της θαλάσσης που βυθίστηκε το ιερό Λείψανο, εξήλθε ως πίδακας γλυκό νερό και από τότε η περιοχή αυτή ονομάστηκε «Αγιάσματα». Διά της τιμίας Κάρας της Αγίας Παρθενομάρτυρος Ελένης γίνονταν πολλά θαύματα στην Σινώπη. Ιδιαίτερα, όσοι υπέφεραν από νοκοκεφάλους, καλούσαν τον Ιερέα, ο οποίος έφερνε την αγία Κάρα, έψαλλε την Παράκληση, έκανε Αγιασμό και θεραπευόταν ο πόνος.

Ο πρόεδρος Καφαρόπουλος Χρήστος, κατά την ανταλλαγή των πληθυσμών πριν από το 1924, έφερε την τιμία Κάρα της Αγίας Ελένης και αναπέθεσε αυτήν στον Ιερό Ναό της Αγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης στην Άνω Τούμπα Θεσσαλονίκης, όπου φυλάσσεται σήμερα ευωδιαζούσα και θαυματουργούσα, προς δόξαν του εν Αγίοις δοξαζομένου Κυρίου και Θεού ημών και η μνήμη της τιμάται κάθε 1η Νοεμβρίου.

Άπολυτίκιον

Ύχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῆς ἀγνείας τὸ ἄνθος τὸ εὐωδέστατον, καὶ Σινώπης τὸ κλέος καὶ θεῖον βλάστημα,
Παρθενομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἑλένη πάνσεμνε, ἡ ἀθλήσασα στερωρῶς,
καὶ καθελοῦσα τὸν ἐχθρόν, τῆς πίστεως τῆ δυνάμει, διὰ παντὸς ἐκδυσώπει,
ἐλεθηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον

Ύχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον

Ὡς παρθένος ἄμωμος ἐν τῇ δυνάμει, τοῦ Χριστοῦ κατέβαλες,
τὸν πολυμήχανον ἐχθρόν, καὶ μαρτυρῶ κεκόσμησαι,
Παρθενομάρτυς Ἑλένη πανεύφημε. ἀήτητος.

Κολχίδα

2^ο μέρος

επιμέλεια Νίκος Τουμπουλίδης

Το χρυσό μετάλλιο Legend

Ο Ήλιος, ο Τιτάνας Χίλιος ξεκινά κάθε πρωί τον Κολχί με ένα τετρακίνητο μάχτο για το ταξίδι στον ουρανό, [καταλήγοντας](#) στο ταξίδι του στην [Ερυθραία](#) (ηλιόλουστη γη).

Ο μύθος ξεκινάει στην [Ελλάδα](#), ανάμεσα στον Πέλα, τον βασιλιά της Αιολικό, μια πόλη, και ο [Ιάσων](#), ο οποίος ισχυρίζεται ότι το θρόνο είναι το δικαίωμά του. Ο Ιάσωνας ζητάει από μόνο του τον βασιλιά Πελία και ο Πεlias του λέει ότι θα αφήσει μαζί του τη γη σε μια συγκεκριμένη κατάσταση αν πηγαίνει στην Κολχίδα, τη γη όπου ανατέλλει ο ήλιος, και παίρνει τη χρυσή θέση από τον βασιλιά Αιέτες, γιο του Ήλιου. Αλλά ο Ιάσων γνωρίζει ότι δεν μπορεί να πάει στη γη του Colchis μόνο εξαιτίας των κυμάτων της Μαύρης Θάλασσας που κατέστρεψαν πολλά πλοία, την παρουσία παλάρριους πολεμιστών στις ακτές και τις γυναίκες του Αμαζονίου που αγωνίζονται σαν άνδρες. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο καθένας έχει την έδρα του στον Κολχί με τον πιο ισχυρό άνθρωπο στον κόσμο, όπως ο [Ηρακλής](#), ο [Πήλεος](#) (πατέρας του [Αχιλ](#)), ο Άργος, ο [Ορφέας](#) και πολλοί άλλοι ήρωες. Μέχρι τότε, οι Έλληνες που πλεύθηκαν στα ήρεμα νερά του Αιγαίου και της Μεσογείου μαρτυρούν τα τεράστια κύματα της Μαύρης Θάλασσας, τις τρομακτικές καταιγίδες. Μετά τις ακτές Sinop βλέπουν τις γυναίκες της Μαύρης Θάλασσας που είναι σε θέση να κάνουν τη δουλειά τους με τις φυλές των πολεμιστών της Μαύρης Θάλασσας, τις χώρες του πολεμιστή του Αμαζονίου και την αρσενική δύναμη της οικογένειας. Θα φτάσουν σύντομα στην πρωτεύουσα Αία. Στη συνέχεια βλέπουν το υπέροχο παλάτι των βασιλέων του Κολχίου, που χτίστηκε από τον Ηφαίστο.

Ο πινέλός του ζωγράφου Jean-François de Troy της Γαλλίας. Ο Ιάσων προσπαθεί να υποτάξει τον φλεγόμενο καυκάσιο ταύρο του Κολχί.

Ο βασιλιάς των Λαζών, Αιέτες, ποτέ δεν είναι ευτυχισμένος να δει τους Έλληνες επειδή ο [Τρωικός](#) βασιλιάς [Λαομέδων](#) ([Εκτορας](#) των Τρωϊκών Πολέμων και παππούς του Παρισιού) υποσχέθηκε στον Αιέτες ότι δεν θα επιτρέψει στους Έλληνες να διασχίσουν τη Μαύρη Θάλασσα. Ο βασιλιάς Αιέτες ρωτά για την πρόθεσή του να έρθει στους Έλληνες. Ο Ιάσωνας λέει στον Αιέτες ότι θα είναι ευγνώμων αν εκπληρώσει αυτή την επιθυμία ότι χρειάζεται χρυσό ταχυδρομείο για να μπορέσει να πάρει πίσω το θρόνο. Ο βασιλιάς των Λαζών στη συνέχεια λέει στους Έλληνες να εγκαταλείψουν τη χώρα του πριν κόψει τα χέρια και τις γλώσσες του. Ο Ιάσωνας ορίζει τον βασιλιά Αιέτες ότι ο θρόνος είναι το δικαίωμά του και ότι έχει δικίο να λάβει μια χρυσή θέση. Ο Αιέτες του λέει επίσης ότι θα υποτάξει μόνο τους ταύρους ταυρομαχίας του Κολχίς, θα οδηγήσει τα πεδία του Θεού του Πολέμου με αυτούς τους ταύρους και στη συνέχεια θα δώσει στα δόντια ενός δράκου ένα μπουλ με χρυσές θέσεις, ενώ η ομάδα θα κτυπήσει τους πολεμιστές από αυτά τα δόντια. Φυσικά, είναι αδύνατο για οποιονδήποτε άλλον να το κάνει αυτό από τον βασιλιά Αιέτες, γιο του Θεού του Ήλιου. Ο Ιάσων, ο οποίος γνωρίζει αυτό, παίρνει τη βοήθεια των θεών του Ολύμπου όταν σκέφτεται πώς να πραγματοποιήσει αυτές τις αποστολές. Ο Θεός της Αγάπης, ο [Eros](#) βέλος, πυροβολεί στην καρδιά της πριγκίπισσας Μολέα Κολχίς και ερωτεύεται τον Ιάσωνα. Η πριγκίπισσα, που ερωτεύεται τον Ιάσωνα, τον ζητάει να τον βοηθήσει να καταλάβει τη χρυσή στέλη, αλλά υπόσχεται να τον πάει μαζί του στην Ελλάδα. Ο Ιάσωνας συμφωνεί με την προσφορά της πριγκίπισσας. Όταν ένα μάντα ωθείται στο σώμα, ένα όπλο, ένα σπαθί ή ένα

φάρμακο, το οποίο το βέλος δεν μπορεί να βλάψει το σώμα, το στέλνει στον Ιάσωνα. Ο Ιάσωνας ασκεί αμέσως τα καθήκοντά του οδηγώντας στο σώμα του. Φυσιολογεί τους ταυρομαχίες που τους βομβαρδίζουν με τον Θεό του Πολέμου, την Ares Plain, και νικά τους πολεμιστές που έρχονται στο έδαφος. Ο βασιλιάς Αιέτες βρίσκει τον Ιάσωνα ότι η κόρη του η Πριγκίπισσα Μήδεια τον βοηθά, θυμίζει και στρέφεται στον στρατό του Έλληνα ήρωα για να τους σκοτώσει όλους, σαν να τους είχαν κάνει με τη δύναμη της δικής τους σοφίας, θα στείλει τη σύζυγό του σε σας. Στη συνέχεια οι Έλληνες έκλεψαν μυστικά τη χρυσή θέση και αποφάσισαν να ξεφύγουν από το Κολχίς το συντομότερο δυνατό. Η Μήδεια δείχνει το δρόμο για την Άγια Σοφία του [Αρη](#), όπου οι Έλληνες έκρυβαν μια χρυσή θέση. Αλλά αυτή τη φορά θα συναντήσει ένα ακόμα μεγαλύτερο εμπόδιο που πρέπει να ξεπεραστεί. Ο Ares Korusu έχει ένα γιγάντιο δράκο που πυροβολεί φωτιά για να προστατεύσει το χρυσό στέλεχος. Η Μήδεια κοιμάται με το φάρμακο που χρησιμοποιήσατε για να φτιάξετε τον δράκο. Ο Ιάσων παίρνει τη θέση που κρέμεται από τη βελανιδιά και αμέσως δραπετεύει από τον Κολχί. Αλλά οι ιερείς του θεού πολέμου που γνωρίζουν την κατάσταση στέλνουν άμεσα νέα στον βασιλιά. Ο γιος του ήλιου, Αιέτες, προετοίμασε αμέσως έναν στρατό, διατάζοντας έναν από τους γιους του και στέλνοντάς τον μετά τους Έλληνες. [Στο](#) στόμα του [ποταμού Δούναβη](#), ο Λάζαρ συλλαμβάνει τους Έλληνες και ενώ συναντάται συμφωνία, τα ελληνικά στιχουργά του Ιάσωνα και σκοτώνουν τον Λάσαντα πριγκίπια. [\[20\]](#) Στη συνέχεια η διαφυγή των Ελλήνων συνεχίζεται και τελικά φθάνουν στην Ελλάδα. Ο λαός του Λάζα, ο οποίος ντρέπεται να φύγει με άδειο χέρι στις χώρες και τα βασίλεια τους, εγκαταστάθηκε στις ακτές της σημερινής Ιστρία της [Κροατίας](#), όπου πολλαπλασιάζονται και χτίζουν μια πόλη που λέγεται [Πούλα](#)

... Ημερομηνία

Οι πρώτες γραπτές πηγές για τον Κολχίδη ήταν ο βασιλιάς [Urtu II](#), που χρονολογείται στον 8ο αιώνα π.Χ. Περίοδος Sardis. [\[22\]](#) Αυτά τα βιβλία μιλούν για τις μάχες που εισήγαγε το Βασίλειο του Urtu με τις συνοριακές δεξαμενές του Κολχίδη. Ένα άλλο ρεκόρ του ίδιου αιώνα ανήκει στον Έλληνα ποιητή Εύμηλο. Ο Ευέλος γράφει για τη χώρα του Κολχίδη. [\[23\]](#) Προς τα τέλη του 8ου αιώνα π.Χ., οι Κίμριοι που προκάλεσαν σοβαρές ζημιές στο Urtu, τη Φρυγία, τη Λυδία και το Ιόνιο προκάλεσαν την απουσία του Κολχί. [\[24\]](#) Αυτός ο κατακερματισμός έχει περιορίσει την κυριαρχία του Βασιλείου του Colchis στον Μεγάλο και τον Μικρό Καύκασο από τον 7ο αιώνα π.Χ. Στα δυτικά, οι φυλές του [Rize](#), του [Trabzon](#), του [Giresun](#) και του [Gümüşhane](#) ζούσαν ανεξάρτητα από το βασίλειο, ανεξάρτητα από την εξουσία του βασιλιά. Τον 6ο αιώνα π.Χ., αυτές οι φυλές εισήλθαν στην περσική κυριαρχία και η περσική κατοχή δεν ένιωθε πολύ σε αυτές τις ορεινές, δασωμένες και απομονωμένες τοποθεσίες.

Τα αρχεία του Κοχύλη τον 5ο αιώνα π.Χ. προέρχονταν από τον [Ιπποκράτη](#), τον πατέρα της Ιστορίας, τον [Ηρόδοτο](#) και τον πατέρα της ιατρικής. Ο Ηρόδοτος μίλησε για προχωρημένο λινό ύφανση και όπλα στο Κολχί, ενώ ο Ιπποκράτης ανέφερε ότι ήταν ωχρός (λευκός) και χοντροειδής. [\[25\]](#) Στα τέλη του 5ου αιώνα π.Χ., η σημαντικότερη ιστορική πηγή για τις ανεξάρτητες φυλές που ζουν στις βορειοανατολικές ακτές της Ανατολίας (Ordu, Giresun, Trabzon) είναι η «[Anabasis](#)» του [Ξενοφώντος](#). Αφού πολεμούσαν τον περσικό βασιλιά κοντά στη [Βαβυλώνα](#), οι στρατιώτες που σχεδίαζαν να επιστρέψουν στην Ελλάδα μέσω της Μαύρης Θάλασσας φιλοξενούνταν στην περιοχή της Μαύρης [Θάλασσας](#) μέχρις ότου παρέχονταν αρκετά πλοία και εξοπλισμός. Ο Ξενοφών έχει λάβει επίσης παρατηρήσεις σχετικά με τις τοπικές φυλές

κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου. τα προϊόντα που καταναλώθηκαν στην περιοχή, τις φυλές που πολέμησε, τα έθιμα και τις προοπτικές αυτών των φυλών. Σύμφωνα με τη μεταφορά του Ξενοφώντος, διεξήχθησαν πολέμους με την φυλετική φυλή στο Gümüşhane, τις φυλές στο Trabzon και στο Giresun. Ο Ξενοφών είναι ανεξάρτητος ζωντανός έξω από αυτά τα βασίλεια υπό την κυριαρχία του Βασιλείου του Κολχί (Λαζ). [\[26\]](#) Ο Ξενοφών, ο οποίος επίσης άκουσε φήμες για τον πλούτο και τη δύναμη του βασιλείου στον κεντρικό Καύκασο, πρότεινε να επιτίθεται στην περιοχή Phasis, αλλά οι στρατιώτες του δεν μπορούσαν να τους πείσουν.

Μέχρι τον 4ο αιώνα π.Χ., όταν ο [Μακεδόνας](#) βασιλιάς [Αλέξανδρος ο Μέγας έβαλε](#) τέλος στην περσική αυτοκρατορία, οι φυλές, οι οποίες ήταν ήδη ημι-ανεξάρτητες, είχαν αποκτήσει πλήρη ανεξαρτησία. Είναι γνωστό ότι μετά το θάνατο του Αλεξάνδρου, πολλές πλαστές μακεδονικές sikkets τυπώθηκαν στον Κολχίδη και εξαπλώθηκαν στην Κεντρική Ευρώπη.

Παρόλο που αναφέρθηκε ένας βασιλιάς του Κολχίου, που ονομάστηκε "Άκος", στον 2ο αιώνα π.Χ., στο Τραπεζούντα, με καταστροφή των κερμάτων, δεν υπάρχουν λεπτομερείς πληροφορίες για την περίοδο αυτή. Αυτός και ο επόμενος αιώνας, η κεντρική εξουσία του Βασιλείου του Κολχί εξασθένησε και τελικά εγκατέλειψε τη θέση του στο [Βασίλειο](#) του [Πόντου](#), μια νέα δύναμη που βρισκόταν γύρω από το Κανίκ (Τζανίκα) στα ύδατα του Χαλίσ (Kizilirmak) στα δυτικά. Οι φυλές Mithradates Eupator και Tzan ενώθηκαν κάτω από μια ενιαία σημαία, παίρνοντας το όνομα Μίθρα (από τον Ήλιο) όπως οι αρχαίοι βασιλείς του Κολχί, και εκστρατείες κατά της Ρώμης οδήγησαν τις φυλές της Μαύρης Θάλασσας στην κατάκτηση της αρχαίας Ελλάδας. Έτσι, η περιοχή των 1.000.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων, τα περισσότερα από τα οποία ανήκαν στη [Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία](#), ήταν υπό έλεγχο και υπήρχαν πολέμοι που θα είχαν σκοτώσει μισό εκατομμύριο ανθρώπους. Το 67 π.Χ., ο [Πομπηία](#) νίκησε τον στρατό της Μαύρης Θάλασσας και έδωσε την ελεύθερη πόλη στην πόλη Trabzon της χώρας Kolkh, η οποία δεν πολεμούσε κατά της Ρώμης σε αυτόν τον τελευταίο πόλεμο. [\[28\]](#) Ο Μιθραδόντης κατέφυγε στο Κολχί (περιοχή Phasis) με την τελευταία ήττα. Ο Πομπηί, ο οποίος ήρθε στο Κόκκλιορο το 65 π.Χ. από την Ιμπέρια (Γεωργία), πήρε αιχμαλωσία, κατατροπώντας τον ηγέτη του Laz [Oltak](#), ο οποίος αντιστέκεται εδώ, αλλά συνέχισε στο δρόμο προς τα νότια, μη μένοντας στη Μαύρη Θάλασσα επειδή φοβόταν τη συμπεριφορά των ντόπιων. Το 47 π.Χ., ο [Ιούλιος Καίσαρας](#) κατάφερε για τελευταία φορά να νικήσει τις φυλές της Μαύρης Θάλασσας στη Ζήλα και επιβεβαίωσε τη ρωμαϊκή κυριαρχία στη Μαύρη Θάλασσα λέγοντας « [ήρθα, είδα, μου ...](#) ». Έτσι, πόλεις όπως ο [Όρδου](#), ο [Κιρέσουν](#), ο [Τραμπζόν](#) και ο [Ριζέ](#), μπόκαν στη ρωμαϊκή κυριαρχία για 1300 χρόνια και ο Κολχίς δεν ελέγχει ποτέ ξανά αυτά τα εδάφη. Το "Divide et Impera": Η [Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία](#), η οποία υλοποιεί πολύ καλά την διαίρεσή της και αργότερα την [Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία](#), έκανε τα μνημεία και τις εκκλησίες να ελέγξουν τις φυλές της Μαύρης Θάλασσας, μεταφέροντας τις φυλές τους στη δική τους θρησκεία, οδηγώντας στη Ρωμαιοποίηση των ρωμαϊκών φυλετικών φυλών 1300 ετών. Ο Colchis εγκατέλειψε το [Βασίλειο Lazica](#), το οποίο ακολουθήθηκε από το MS 100 χρόνια.

[συνεχίζεται στο επόμενο φύλλο](#)

Μουσικά όργανα του Πόντου

Τα κύρια μουσικά όργανα που υπήρχαν στον Πόντο ήταν:

- ❁ Ο κεμεντζές ή η λύρα
- ❁ Η ζουρνά ή ο ζουρνάς
- ❁ Αγγείον ή τουλούμ' ζουρνά
- ❁ Χειλαύρι(ν) ή Χειλαούλι(ν)- (χιλιαυλος)
- ❁ Ταούλ (νταούλι)

Άλλα μουσικά όργανα μικρότερης χρήσης ήταν το κλαρίνο, βιολί, ντέφι κλπ

3. Αγγείον ή τουλούμ' ή τουλούμ' ζουρνά (τσαμπούνα ή γκάνιτα)

Μαζί με την ζουρνά, το αγγείον είναι το κατεξοχήν μουσικό όργανο για ανοιχτούς χώρους, και όχι μόνο. Μετά την κεμεντζέ ήταν το πιο διαδεδομένο και το πιο αγαπητό όργανο στους Πόντιους του Ανατολικού Πόντου. Καλός τουλουμτζής ήταν αυτός που, όπως στα υπόλοιπα μουσικά όργανα, μπορούσε την ώρα που παίζει να κινείται ελεύθερα, να χορεύει και με προτροπές να ξεσηκώνει τον κόσμο. Πολλοί οργανοπαίχτες αυτού του είδους, μέσα στην έξαρση και την έξαψη του χορού και του ποτού, ξάπλωναν πάνω στο δρόμο και έπαιζαν παρασύροντας τους χορευτές σε ξέφρενους ρυθμούς.

Το όργανο αυτό αποτελείται από τα εξής μέρη:

Το ποστ' (δέρμα ζώου, ασκί)

Τη στομωτήρα ή φουσερόν (επιστόμιο)

Το αγγόζυλον ή νάβ, μέσα στο οποίο είναι τοποθετημένα παράλληλα τα δύο καλάμια με τα τοιμπόνια (γλωσσίδια) που παράγουν τον ήχο.

Το όργανο αυτό το κατασκεύαζε συνήθως ο ίδιος ο οργανοπαίχτης - και απαιτούσε ιδιαίτερα γνώσεις και μεγάλη υπομονή. Το καταλληλότερο δέρμα για την κατασκευή του ήταν της κατσίκας, σπανίως χρησιμοποιούσαν του προβάτου. Αφού έγδερναν το ζώο με προσοχή για να μην κοπεί το δέρμα και το έβγαζαν ολόκληρο, το έζυναν εσωτερικά να καθαρίσει όσο το δυνατόν καλύτερα και το πασάλειβαν με αλάτι και στύψη ώστε να μην βρωμίσει και να σφίξει. Αφού το άφηναν μερικές ημέρες για να "ψηθεί", το έβαζαν μέσα σε διάλυμα στάχτης (σαχτάρ) και νερού, το οποίο ονόμαζαν "κατενή", ή σε διάλυμα χωνεμένου ασβέστη με νερό, και το άφηναν περίπου μία εβδομάδα.

Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μαλακώσουν οι τρίχες και να βγαίνουν εύκολα (εφτούλιζαν' ατο). Ένας άλλος τρόπος για να αφαιρέσουν τις τρίχες από το δέρμα ήταν με το "μαλέζ". Ζεσταίναν νερό μέσα στο οποίο έριχναν καλαμποκίο αλεύρι, τόσο όσο να γίνει μια παχύρρευση μάζα. Ζεστή όπως ήταν, την άπλωναν στο εσωτερικό του δέρματος και το άφηναν για 3-4 μέρες ώστε να ξινίσει. Με αυτόν τον τρόπο έβγαιναν εύκολα οι τρίχες. Κατόπιν το έβαζαν για 2-3 μέρες μέσα σε γάλα για να απορροίσει.

Καθαρό όπως ήταν τώρα το δέρμα από τρίχες, το έτριβαν για να μαλακώσει με γυαλί, ή πάνω σε ξύλο ή σε πέτρα. Αφού είχαν κόψει το πίσω μέρος του δέρματος (πόδια και ουρά) το γυρνούσαν μέσα-έξω και το έδεναν σφιχτά με κερωμένο σπάγκο. Μετά το γυρνούσαν ανάποδα, έβγαζαν τον λαιμό από το άνοιγμα του ενός ποδιού και τον έδεναν με τον ίδιο τρόπο. Στο δέσιμο του λαιμού καμιά φορά κολλούσαν κομμάτια καθρέφτη ή κρεμούσαν μεταξωτά πισκούλια (φουόντες). Κατόπιν στερέωναν τη στομωτήρα (επιστόμιο) στο ένα πόδι. Αυτό γινόταν με δύο τρόπους: ή περνούσαν τη μια άκρη του δέρματος από την οπή του άλλου ποδιού και το έδεναν πάνω με κερωμένο σπάγκο, οπότε το δέσιμο ήταν εσωτερικό, ή διπλώναν ελαφρά την άκρη και το έδεναν εξωτερικά. Σε ποιο πόδι θα έμπαινε η στομωτήρα και σε ποιο το αγγόζυλο, ήταν αποκλειστικά θέμα του πώς βόλευε τον οργανοπαίχτη. Εάν ήθελε να κρατάει το αγγείο με την αριστερή μασοάλη, η στομωτήρα έμπαινε στο αριστερό πόδι και το αγγόζυλο στο δεξί. Εάν ήθελε να το κρατάει στα δεξιά, τότε έμπαιναν αντίθετα.

Η στομωτήρα ή φουσερόν ήταν ένα κωνικό ξύλο που στην βάση του είχε δεμένο ή κερωμένο ένα κομμάτι δέρμα (αλεπόν) λίγο μεγαλύτερο από την οπή, έτσι ώστε όταν φυσούσε ο οργανοπαίχτης αυτό άνοιγε και επέτρεπε στον αέρα να περάσει. Όταν πιεζόταν ανάποδα έφραζε την οπή και δεν επέτρεπε στον αέρα να φύγει. Αυτό του έδινε τη δυνατότητα να τραγουδάει χωρίς να χρειάζεται να φυσοκάνει το όργανο συνεχώς. Όταν δεν υπήρχε ο αλεπόν, ήταν υποχρεωμένος να φράζει την οπή με την γλώσσα, κάτι που του αφαιρούσε τη δυνατότητα να τραγουδάει.

Στο κάτω μέρος του κώνου, εξωτερικά στη διάμετρο, είχε μία εσοχή (αυλάκι) μέσα στην οποία φώλιαζε το δέρμα με το δέσιμο για να μην γλιστράει και να έχει καλή εφαρμογή. Στην απέναντι οπή στερεώνεται το αγγόζυλον. Αυτό είναι πάντα δεμένο εξωτερικά με ένα σπάγγο, στην μέση του οποίου είναι δεμένο ένα κουμπί. Πρώτα ο οργανοπαίχτης τυλίγει τον σπάγγο 4-5 φορές γύρω από το αγγόζυλο στο αυλάκι που υπάρχει γύρω από τη διάμετρο, ώστε τα τοιμπόνια να βρίσκονται μέσα στον ασκό, και δένει γερά το δέρμα. Μετά τυλίγει τον υπόλοιπο σπάγγο γύρω από το κουμπί - έτσι δεν χρειάζεται να κάνει κόμπο και μπορεί να το λύσει εύκολα όταν θα θελήσει να αλλάξει τοιμπόνια ή να κουρντίσει.

Στην εσοχή του αγγόζυλου υπάρχουν δύο παράλληλοι σωλήνες που παλαιότερα ήταν από καλάμια, ενώ σήμερα μπορεί να είναι μεταλλικοί. Είναι στερεωμένοι με κερί για να μην υπάρχει διαρροή αέρα και επάνω τους είναι ανοιγμένες από 5 τρύπες ίδιου μεγέθους που ισαπέχουν μεταξύ τους. Οι σωλήνες ξεκινούν από την μια άκρη που είναι μέσα στον ασκό και καταλήγουν πρόσωπο με το εσωτερικό του χωνιού. Πάνω σε αφτούς τους σωλήνες στηρίζονται τα τοιμπόνια. Τα τοιμπόνια είναι αυτά που παίζουν τον πρώτο ρόλο στην καλή ποιότητα του ήχου. "Οι

μικροί καλαμένιοι σωλήνες με τα γλωσσίδια, 4 έως 6,5 εκατοστά μήκος και διάμετρο 7 έως 10 χιλιοστά, κόβονται καλύτερα εάν μπουν πρώτα μέσα σε γάλα όπου το καλάμι μαλακώνει. Για να ταιριάζουν τα τοιμπόνια, να δίνουν δηλαδή της ίδιας οξύτητας φθόγγο, πρέπει οι καλαμένιοι σωλήνες τους να έχουν το ίδιο μήκος και την ίδια εσωτερική διάμετρο και τα τοιμπόνια τους το ίδιο μήκος, πλάτος και πάχος. Επειδή αυτό είναι αδύνατον λύνουν το πρόβλημα με το κερί" (Φοίβος Ανωγειανάκης).

Βάζουν λίγο κερί στη βάση του τοιμπονιού, κονταίνουν τη γλώσσα και συνεπώς αλλοιώνεται το τονικό ύψος της φωνής του. Ένας άλλος τρόπος είναι να ξύσουν λίγο την γλώσσα. Όσο πιο χοντρή είναι, τόσο πιο ψιλή (ζιλ) φωνή βγάζει, όσο λεπταίνει τόσο πιο μπάσα (καπάν) γίνεται. Ολη αυτή η διαδικασία γίνεται για να πετύχουν την ίδια τονικότητα και στα δύο τοιμπόνια, να βγάλουν δηλαδή το ίδιο τονικό ύψος, και όχι για να αλλάζουν ριζικά είναι να τοποθετηθεί κλωστή στη σχισμή που σχηματίζει το γλωσσίδι. Όσο πιο κοντά στη βάση βρίσκεται η κλωστή, τόσο μεγαλύτερο είναι το άνοιγμα του γλωσσιδιού, τόσο περισσότερο μπάσα (καπάν) είναι η φωνή, και αντιστρόφως.

Το αγγείον παίζεται με το ποστ' κρατημένο από την μασοάλη και ο οργανοπαίχτης που λέγεται τουλουμτζής παίρνει αναπνοή με το διάφραγμα και όχι με το στήθος, γι αυτό και μπορεί να φυσάει πολλές ώρες χωρίς να κουράζεται. Η πίεση του αέρα στις γλώσσες γίνεται με το φύσημα από την στομωτήρα και το σφίξιμο του ασκού που κάνει ο τουλουμτζής. Όταν σταματάει προσωρινά το φύσημα, για να μην ελαττωθεί η πίεση του αέρα πιέζει περισσότερο το ποστ' και την πίεση αυτή την χαλαρώνει μόλις αρχίσει και πάλι να φυσάει. Χάρη στην ισορροπία αυτή πίεση κατορθώνει να κρατάει σταθερή την πίεση του αέρα στις γλώσσες και μαζί σταθερό το ύψος των φθόγγων. Η συνηθισμένη θέση των δαχτύλων πάνω στους αλφούδες είναι: ο δείκτης και ο μέσος του αριστερού χεριού στις δύο πρώτες (από τα πάνω) τρύπες και ο δείκτης, ο μέσος και ο παράμεσος του δεξιού χεριού στις υπόλοιπες τρεις. Κάθε δαχτύλο πατάει και τις δύο τρύπες στους παράλληλους αυλούς. Το καλό παίξιμο χαρακτηρίζεται από τα "στολίδια" με τα οποία ο οργανοπαίχτης καλωπιζει διαρκώς τη μελωδία. Τα στολίδια αυτά είναι κυρίως οι γρήγορες μικρές νότες και το τσάκισμα της φωνής, όπου μια νότα της μελωδίας επαναλαμβάνεται γρήγορα αφού προηγηθεί η αμέσως ψηλότερη ή χαμηλότερη από αυτήν νότα. Παράλληλα με τα μελωδικά στολίδια, κλείνοντας τη μια μόνο από τις δύο απέναντι τρύπες, πότε του ενός και πότε του άλλου αυλού, πετυχαίνει ένα ιδιότυπο πολυφωνικό άκουσμα (δίπλασμα).

4. Χειλαύρι(ν) ή Χειλαούλι(ν) - (χιλιαυλος)-Γαβάλ ή γαβαλόπον (φλογέρα)

Με αυτά τα ονόματα συναντάμε το συγκεκριμένο όργανο στον Πόντο. Ήταν κατεξοχήν ποιμενικό όργανο που το κατασκεύαζαν οι βοσκοί στα βουνά του Πόντου και παίζοντάς το περνούσαν ευχάριστα τις ατελείωτες ημέρες της μοναξιάς τους. Στην περιοχή της Ματσούκας αυτό το όργανο απέδιδε περίφημα τον ανεπανάληπτο βουκολικό σκοπό "μακρόν καϊτέν" ή "ορμάνι" καϊτέν" ή "ορμάλια" (μακρόσυρτος σκοπός ή σκοπός του δάσους).

Πολλές φορές όμως, από έλλειψη άλλων οργάνων, διάφορες παρέες το χρησιμοποιούσαν για τη διασκέδασή τους. Με αυτό τραγουδούσαν περισσότερο επιτραπέζιους σκοπούς και λιγότερο χόρευαν, λόγω του ότι είναι περιορισμένων δυνατοτήτων επειδή είναι μονοφωνικό (παίζει σε ένα τόνο) και δεν έχει μεγάλη ένταση. Βέβαια εδώ στην Ελλάδα, με τη βελτίωση των γνώσεων περί μουσικής, αυτοί που παίζουν φλογέρα κουβαλούν μαζί τους πολλά τέτοια όργανα διαφόρων τόνων.

Το γαβάλ ή χειλαύρι(ν) το συναντάμε σε διάφορα μεγέθη, από 25 έως 40 εκατοστά. Γίνεται από διάφορα ξύλα: καρουδιά, καστανιά, μηλιά, έλατο, οξιά, κεδρό, σφενδάμι κλπ., ή από καλάμι.

Στον Πόντο χρησιμοποιούσαν περισσότερο το ξύλο γιατί όλα τα βουνά είναι γεμάτα από τέτοια δένδρα, ενώ το καλάμι ήταν πιο δυσεύρετο. Αυτό βεβαίως προϋπέθετε τη σωστή επιλογή του ξύλου, το οποίο δεν έπρεπε να έχει ρόζους, να είναι ίσο και όσο το δυνατό ισόπαχο. Μετά την διαλογή, το έκοβαν στο μέγεθος που ήθελαν και του αφαιρούσαν τον φλοιό. Κατόπιν πύρωναν ένα λεπτό σίδερο και με αυτό το τρυπούσαν σε όλο του το μήκος. Εάν η τρύπα αυτή δεν ήταν αρκετή, πύρωναν ένα πιο χοντρό και το ξανατρυπούσαν. Αφού κρόδαν το χοντρό σίδερο, το περνούσαν μέσα στον σκελετό και με παλινδρομικές κινήσεις καθάριζαν το εσωτερικό από τα υπολείμματα του καμένου ξύλου. Κατόπιν το πελεκούσαν ώστε να αποκτήσει ομοιόμορφο πάχος, όσο το δυνατόν πιο λεπτό για καλύτερη απόδοση. Πολλοί ήταν αυτοί που σκάλιζαν επάνω διάφορες παραστάσεις για ομορφιά.

Στο επάνω μέρος, το οποίο έκοβαν λοξά σε ημικύκλιο, τοποθετούσαν μια τάπα 3 περίπου εκατοστών, κομμένη στο ίδιο σχήμα (χειλία) πεπλατυσμένη στο επάνω μέρος την οποία εφαρμόζαν έτσι ώστε να μην υπάρχει διαρροή αέρα. Αυτή γινόταν από πιο μαλακό ξύλο (συνήθως σκυιά). Αμέσως μετά την τάπα άνοιγαν μια τρύπα παραλληλόγραμμη επάνω στον σωλήνα, η οποία στην απέναντι από την τάπα πλευρά ήταν πελεκημένη λοξά για καλύτερη παραγωγή του ήχου. Σε ευθεία γραμμή από το τρυπίν, μερικά εκατοστά πιο κάτω άνοιγαν 6 τρύπες οι οποίες ισαπέχουν μεταξύ τους, πάλι με πυρωμένο σίδερο στο ίδιο μέγεθος.

Με μαλακό φύσημα η φλογέρα δίνει μια σειρά χαμηλούς φθόγγους. Με πιο δυνατό φύσημα και με τους ίδιους δαχτυλιωμούς δίνει τους ίδιους φθόγγους μια οκτάβα υψηλότερα, και με ακόμα πιο δυνατό

φύσημα, λίγους επιπλέον φθόγγους υψηλότερα.

Η τονική της κλίμακας που δίνουν οι φθόγγοι αυτοί εξαρτάται από το μήκος της φλογέρας. Όσο μακρύτερη είναι, τόσο η τονική της κλίμακας που δίνει είναι χαμηλότερη, και το αντίθετο. Μια καλοφτιαγμένη φλογέρα στα χέρια ενός άξιου οργανοπαίκτη μπορεί να δώσει έως δεκαεννέα φθόγγους, δηλαδή δύο οκτάβες και μια πέμπτη. Η ποιότητα όμως του ήχου δεν είναι η ίδια σε όλη αυτή την έκταση των φθόγγων.

Οι χαμηλοί φθόγγοι, αυτοί που δίνει η φλογέρα με μαλακό φύσημα, είναι κάπως μουντοί και λίγο βραχιοί. Αντίθετα, οι φθόγγοι στην αμέσως υψηλότερη οκτάβα, αυτοί που απαιτούν πιο δυνατό φύσημα, είναι λαμπεροί και διαπεραστικοί. Ακόμα περισσότερο διαπεραστικοί και οξείς είναι οι λίγοι φθόγγοι πάνω από τη δεύτερη οκτάβα.

Στον Πόντο το όργανο αυτό παιζόταν συνήθως μόνο του, σπάνια δε με συνοδεία άλλων οργάνων. Στην Ελλάδα σήμερα το συναντάμε σε κέντρα και στη δισκογραφία με συνοδεία λύρας και νταουλίου.

5. Ταούλ (νταούλι)

Είναι το κυρίαρχο όργανο συνοδείας του ζουρνά, του αγγείου (γκάνιτα) και σπανιότερα του κεμεντζέ (λύρα).

Το χρησιμοποιούσαν κυρίως στους ανοιχτούς χώρους λόγω της μεγάλης του ηχητικής έντασης, λιγότερο δε στους κλειστούς όπου έπαιζαν πιο μαλακά για να μην σκεπάζει τον ήχο των άλλων οργάνων, ιδίως του κεμεντζέ.

Κατασκευάζεται σε διάφορα μεγέθη ανάλογα με τη σωματική διάπλαση του οργανοπαίχτη. Ένας ψηλός με μακριά χέρια έφτιαχνε σίγουρα μεγαλύτερο από έναν μικροκαμωμένο. Πάντως στον Πόντο γενικά συνήθιζαν νταούλια μεγάλου μεγέθους. Το ξύλο που χρησιμοποιούσαν για την κατασκευή του ήταν καστανιά, την οποία θεωρούσαν ότι παράγει τον καλύτερο ήχο. Έκοβαν μια φαρδιά σανίδα πάχους συνήθως 0,5 εκατοστών στο μέγεθος που ήθελαν, και την έβαζαν μέσα στο νερό για να μαλακώσει. Κατόπιν την γύριζαν σε κύλινδρο και έδεναν τις δύο άκρες της με κόλλα και με καρφιά ή ξυλόκαρφα. Αυτό ονομάζεται κάσσα. Στις δύο βάσεις τοποθετούσαν τα δέρματα, που συνήθως ήταν γίδας, τράγου ή σπανιότερα προβάτου. Για την επεξεργασία του δέρματος χρησιμοποιούσαν την ίδια διαδικασία με το αγγείο (βλέπε αγγείο). Τα δέρματα αυτά τα στερέωναν κυκλικά επάνω σε δύο στεφάνια, τα οποία είχαν λιγάκι μεγαλύτερη διάσταση από την κάσσα για να χωράει μέσα τους. Το ένα δέρμα ήταν συνήθως πιο χοντρό. Κατόπιν άνοιγαν στην περιφέρεια του δέρματος δίπλα στη στεφάνη τρύπες από όπου περνούσαν το σχοινί με το οποίο τέντωναν και έτσι κούρντιζαν το νταούλι.

Στο κέντρο της περιφέρειας της κάσσας άνοιγαν μια τρύπα 1 έως 2 εκατοστών για να μπορεί να φεύγει ο αέρας με το χτύπημα και να μην σπεί το δέρμα από την πίεση που δημιουργείται από την παλμική κίνηση. Η τρύπα αυτή επιδρά και στον ήχο του οργάνου. Μια πολύ μικρή τρύπα κάνει τον ήχο σκοτεινό και μουντό. Εάν η πολύ μεγάλη τον κάνει κούφιο. Η κανονική διάμετρος κυμαίνεται από 1 έως 1,5 ή 2 περίπου εκατοστά και εξαρτάται από το μέγεθος του νταουλίου. Σε μεγάλα νταούλια συναντάμε δύο ή τρεις κάποτε τρύπες. Πάνω στην κάσσα και σπανίως στα σχοινιά στερέωναν το οποίο με το οποίο κρεμούσε ο ταουλιτζής (νταουλιέρης) το όργανο στον ώμο του. Για να είναι πιο γερό το ταούλ πολλές φορές έβαζαν εσωτερικά σε σχήμα σταυρού δύο κάθετα ξύλα που στερέωναν στις δύο απέναντι πλευρές, αλλά αυτό πρόσθετε βάρος. Ένα καλό νταούλι πρέπει να έχει καθαρό ήχο και να είναι όσο το δυνατό ελαφρύτερο ώστε να μην κουράζεται ο οργανοπαίχτης. Καλός ταουλιτζής θεωρείται αυτός που μπορεί να δίνει σωστό ρυθμό και συγχρόνως να πιηδά, να χορεύει και γενικά με τα "καμώματα" του να ξεσηκώνει τους χορευτές. Το χτύπημα στο νταούλι γίνεται με δύο ξύλα: το χοντρό που ονομάζεται κοπάλ' (κόπανος) και το λεπτό βίτσα (βέργα).

Το κοπάλ' χτυπάει πάντα στην πλευρά που είναι το χοντρό δέρμα που δίνει τον βαρύτερο ήχο (τους ισχυρούς χρόνους του μέτρου). Στην απέναντι πλευρά χτυπάει η βίτσα για οξύτερο ήχο (τους αδύνατους χρόνους του μέτρου). Στη συνοδεία του νταουλίου διακρίνουμε δύο τρόπους παιξίματος, που υπαγορεύονται από το ρυθμικό τύπο της μουσικής που συνοδεύει κάθε φορά το νταούλι. Όταν η μελωδία που συνοδεύει είναι περιοδικό ρυθμικό τύπο, όπως π.χ. όλες οι χορευτικές μελωδίες, ο νταουλιέρης χτυπάει με το κοπάλ' τους ισχυρούς χρόνους του μέτρου και την βίτσα τους αδύνατους. Στην περιοδικότητα όμως αυτή δεν επαναλαμβάνεται το ίδιο πάντα σχήμα, τα ίδια δηλαδή χτυπήματα του νταουλίου.

Ο καλός νταουλιέρης ξομπιάζει διαρκώς το παίξιμό του με ενδιάμεσα χτυπήματα - υποδιαφρέσεις των ισχυρών και αδύνατων χρόνων - άλλοτε με το κοπάλ' και άλλοτε με την βίτσα, αντιστρέφει για λίγες στιγμές τη λειτουργία των δύο χεριών και χτυπάει τους ισχυρούς χρόνους με την βίτσα και τους αδύνατους με το κοπάλ', χτυπάει το στεφάνι αντί την δερμάτινη επιφάνεια: δυνατά ή σιγά, κοφτά και σκληρά ή μαλακά και ξυστά, όπως και το μέρος στο οποίο τη χτυπάει, στο κέντρο, προς την περιφέρεια ή πολύ κοντά στο στεφάνι, χαρίζουν κάθε φορά κι ένα διαφορετικό τόνο στο χρώμα του ήχου. Όταν πάλι η μελωδία που συνοδεύει είναι ελεύθερου ρυθμικού τύπου, όπως π.χ. τα επιτραπέζια, τότε το νταούλι περιορίζεται σε αραιά χτυπήματα του κοπάλ', που συνοδεύονται από ένα τρέμουλο σαν απόχωση, από την βίτσα ή σε ένα τρέμουλο από το κοπάλ' και την βίτσα μαζί ή χωριστά. Τα αραιά αυτά χτυπήματα και το τρέμουλο είναι ένα είδος ρυθμικής στίξης στις μελωδίες ελεύθερου ρυθμικού τύπου

**3^ο Φεστιβάλ
Παραδοσιακών
Χορών
2018
Δήμου Βέροιας**

3^ο φεστιβάλ παραδοσιακών χορών Δήμου Βέροιας

Πραγματοποιήθηκε με μεγάλη επιτυχία το 3^ο φεστιβάλ παραδοσιακών χορών του Δήμου Βέροιας από τις 22 έως τις 26 Αυγούστου 2017.

Πέντε βραδιές γεμάτες χορό, τραγούδι, μουσική απ' όλη την Ελλάδα και τον Πόντο αλλά και από χώρες των Βαλκανίων καθώς συμμετείχαν χορευτικά συγκροτήματα από Βουλγαρία, Σερβία και Ουγγαρία.

Η Εύξεινος Λέσχη Βέροιας συμμετείχε με πολυπληθές τμήμα χορού τόσο κατά την διάρκεια της παρέλασης κατά την έναρξη του φεστιβάλ όσο και στην τελετή λήξης στην πλατεία Ωρολογίου.

Το ραντεβού ανανεώθηκε για την επόμενη χρονιά με την ευχή να έχει μεγαλύτερη επιτυχία, τόσο από άποψη διοργάνωσης όσο και άποψη συμμετοχής κόσμου και συλλόγων.

Ο ΠΑΛΑΙΟΝ Ο ΤΟΥΣΜΑΝΟΣ ΦΙΛΟΣ ΚΙ'ΙΝΕΤΑΙ

Γράφει ο Νίκος Τουμπουλίδης

Ο Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν όπως και πολλοί από τους σημερινούς κατοίκους του Πόντου διακατέχονται από το σύνδρομο του γενιτσαρισμού και θέλουν να αποδείξουν στη πράξη ότι είναι πιο Τούρκοι από τους υπολοίπους. Το σύνδρομο του γενιτσαρισμού έχει όλα τα χαρακτηριστικά παιδιού αγνώστου πατρός που είναι φοβία, ανασφάλεια, παράλογες εκρήξεις θυμού, εντυπωσιασμού, εκδικητικότητας και κομπλεξισμού.

Μόνο έχοντας αυτά στο μυαλό μου μπορώ να εξηγήσω την απόφαση της Τουρκίας να αποφυλακίσει τους δύο έλληνες στρατιωτικούς από τις φυλακές της Αδριανούπολης ανήμερα της Παναγίας.

Σε τι διαφέρει λοιπόν σήμερα η συμπεριφορά του Ρ.Τ. Ερντογάν σε σχέση με τη συμπεριφορά του Κεμάλ Μουσταφά που είναι ακόμα ένοχος για τα χειρότερα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας ενώ στα μάτια των Τούρκων φαντάζει "σπλαχνικός" και τώρα θολώνει τα νερά και στους γείτονες του αλλά και σε όλη την Ευρώπη.

Έτσι λοιπόν ο γενίτσαρος σημερινός πρωθυπουργός εξακολουθεί να αρνείται την ελληνική του καταγωγή συνεχίζει όμως να επαινεί τον αρχιτέκτονα του ολοκαυτώματος Μουσταφά Κεμάλ αλλά και να πιστεύει ότι θα είναι ο νέος σουλτάνος της "Τουρκικής Αυτοκρατορίας" ενώ η Κεραλική αντιπολίτευση αλλά και το Εθνικιστικό Κόμμα, ασκούν πιέσεις στην Κυβέρνηση Ερντογάν, φέρνοντας τα θέματα της εθνικής κυριαρχίας των νησιών του Αιγαίου στην τουρκική Βουλή, ενώ προβαίνουν και σε δημόσια σκληρή κριτική προς την κυβέρνηση, την οποία εμφανίζουν ως ενδοτική και υποχωρητική, έναντι της Ελλάδας.

Η Ελληνική Κυβέρνηση απέναντι σε όλα αυτά έχει επιλέξει να αντιμετωπίζει την τουρκική επιθετικότητα με «στρατηγική ψυχραιμία» αλλά δεν μπορεί να αποκλείσει το ενδεχόμενο «ατυχήματος» ή προβοκάτσιες από την πλευρά φυσικά της Τουρκικής αεροπορίας, που πιθανότατα θα αποτελέσει την αφετηρία δραματικής επιδείνωση των ελληνοτουρκικών σχέσεων με απρόβλεπτες δυσάρεστες εξελίξεις.

Πότε επιτέλους θα ανοίξουμε τα μάτια μας και τα αυτιά μας, στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο, για να καταλάβουμε ότι ο γενί (νέος) - τσαρος (στρατός) Ερντογάν με την παράλογη συμπεριφορά του δεν είναι φίλος αλλά μοναδικός και επικίνδυνος εχθρός.

